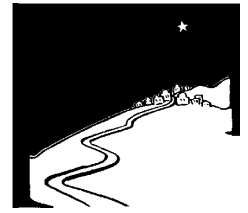

1. adventna nedelja B

*Mi smo glina, ti si naš upodabljavec,
vsi smo delo tvojih rok. (Iz 64,7)*

Prvo berilo

Izaija 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ti, Gospod, si naš oče, Naš odkupitelj iz davnine ti je ime. Zakaj si dopústil, Gospod, da smo zašli s tvojih poti, zakaj si nam zakrknil srce, da se te ne bojimo? Vrni se zaradi svojih služabnikov, zaradi rodov, ki so tvoja dediščina. Davno smo postali kakor tisti, ki jim ne vladaš, kakor tisti, ki ne kličejo nase tvojega imena. O da bi predrl nebo in stopil dol, da bi se pred teboj tresle gore! Ko si delal strašne reči, ki jih nismo pričakovali, si stopil dol, pred teboj so se tresle gore. Od vekomaj se ni slišalo, mi nismo zaznali, oko ni razen tebe videlo Boga, ki bi kaj stóril za tistega, ki ga z upanjem pričakuje. Naproti prihajaš tistemu, ki z veseljem ravna pravično, tistim, ki se te spominjajo na tvojih potih. Glej, ti si se srdíl in mi smo grešili, če bi se vedno držali tvojih poti, bi bili rešeni. Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka. Vsi smo oveneli kakor listje, naša krivda nas je odnesla kakor veter. Nikogar ni, ki bi klical tvoje ime, ki bi se prebúdil, da bi se te držal, kajti skrnil si svoj obraz pred nami, prepústil si nas moči naše krivde. In zdaj, Gospod, si ti naš oče! Mi smo glina, ti si naš upodabljavec, vsi smo delo tvojih rok.

Drugo berilo

1 Korinčanom 1,3-9

Bratje in sestre, milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa. Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za Božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu, kajti v njem ste vsestransko obogateli v vsej besedi in v vsem spoznanju. Pričevanje o Kristusu se je namreč med vami utrdilo, tako da vi, ki pričakujete razodetje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ne pogrešate nobenega daru milosti. On vas bo tudi do konca utrdil, da boste brez krivde na dan našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: "Pazíte in čujte, ker ne veste, kdaj pride čas! Tako bo kakor s človekom, ki je zapústil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izróčil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naróčil, naj čuje. Čujte torej, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori – da vas ne najde spečih, če pride nenadoma. Kar pravim vam, pravim vsem: Čujte!"

V premišljanje

"Odpri vendar nebo in pridi dol!" v tem hrepenečem in upanja polnem klicu iz prvega berila odzvanja Izraelovo priznanje lastne krivde in nezvestobe. Šele po uvidenju lastnega poraza, z izkušnjo navidezne oddaljenosti Boga, s poslovitvijo od tradicionalnih predstav o Bogu, pogreznjenih v pozabo z razdejanjem Jeruzalema in z notranjim razpustom lahko izraelsko ljudstvo znova najde svojo identiteto in se osvobodi za izkušanje novega.

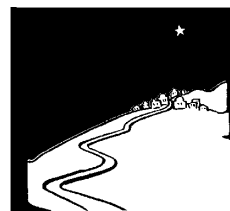
"Odpri vendar nebo in pridi dol!" Izraelove izkušnje tudi nam danes niso tuje. Če se ob začetku adventa uglasimo s tem Izraelovim klicem, tedaj v vednosti in izkušnji, da nam je Božje kraljestvo in njegovo odrešenje po eni strani sicer že darovano, sami pa smo še vedno znotraj človeškega napetostnega polja med že in še ne. Kristjani smo ljudje vmesnega časa. Na eni strani imamo gotovost in Božje zagotovilo brezpogojne zvestobe in odrešitve. To, kar nam je Bog po Jezusu in v njem podaril, tega ni mogoče več zbrisati s sveta. In vendar še nismo na cilju. Toliko tega v našem življenju je mogoče razbiti, je polno greha in v črepinjah, toliko tega še ni uspelo...

Advent nam govori o vsem tem hkrati: o tistem Bogu, ki nam je v Jezusu Kristusu že prišel naproti nepredstavljivo blizu, o tistem Bogu, ki je na poti življenja že med nami, in o tistem Bogu, ki bo znova prišel v trenutku polnosti časov. Spominjanje na preteklost nas lahko pri tem krepi in podpira, da smo lahko v sedanjosti v zaupanju in odgovornosti na svoji poti proti tisti prihodnosti, v kateri bo Bog izpolnil vse naše sanje.

Naša življenjska pot je sicer usmerjena v prihodnost, a to je prihodnost zunaj našega čuta za prostor in čas. V katero "prihodnost" predstavljamo svoje kretnice, do določamo tu in zdaj. Dokončni Kristusov prihod, njegov "advent" ni tako zelo vprašanje o določenem trenutku Kristusovega prihoda, ("na večer ali opolnoči, ob petelinovem petju ali šele jutraj"), temveč bolj vprašanje o tem, katere osnove jemljemo spričo tega prihoda, ki ga naj čakamo za svoje življenje. "Bodite budni" – s to besedo izraža Jezus opozorilo, naj se zavedamo svoje odgovornosti za ta čas in naj prepoznamo dokončni pomen vsakega trenutka, ki je dodeljen naši celotni življenjski zgodbi. "Bodite budni – bodite pazljivi, da svojega življenja ne prespite", bi tudi lahko rekli. Vsaka ura našega življenja prinaša s seboj svoj izziv, da sprejemamo odločitve. Sprejemajmo jih skrbno, saj s tem postavljamo kretnice, ali nam bodo v obsodbo ali v blagoslov, pri tem pa ne pozabimo, da se usmerjamo v prihodnost, ki je navsezadnje nerazpoložljiva in onkraj vseh človeških načrtov. Biti buden pomeni, da zaznavamo to napetostno polje in ga vzdržimo – da odgovorno načrtujemo svoje življenje in ga urejamo, pa hkrati ostajamo notranje svobodni. Advent je vsako leto vračajoče se spominjanje, po katerem tako puščamo Bogu, da "prihaja" v naše življenje.

1. adventna nedelja B

*Mi smo glina, ti si naš upodabljavec,
vsi smo delo tvojih rok. (Iz 64,7)*

Prvo berilo

Izaija 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ti, Gospod, si naš oče, Naš odkupitelj iz davnine ti je ime. Zakaj si dopústil, Gospod, da smo zašli s tvojih poti, zakaj si nam zakrknil srce, da se te ne bojimo? Vrni se zaradi svojih služabnikov, zaradi rodov, ki so tvoja dediščina. Davno smo postali kakor tisti, ki jim ne vladaš, kakor tisti, ki ne kličejo nase tvojega imena. O da bi predrl nebo in stopil dol, da bi se pred teboj tresle gore! Ko si delal strašne reči, ki jih nismo pričakovali, si stopil dol, pred teboj so se tresle gore. Od vekomaj se ni slišalo, mi nismo zaznali, oko ni razen tebe videlo Boga, ki bi kaj stóril za tistega, ki ga z upanjem pričakuje. Naproti prihajaš tistemu, ki z veseljem ravna pravično, tistim, ki se te spominjajo na tvojih potih. Glej, ti si se srdíl in mi smo grešili, če bi se vedno držali tvojih poti, bi bili rešeni. Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka. Vsi smo oveneli kakor listje, naša krivda nas je odnesla kakor veter. Nikogar ni, ki bi klical tvoje ime, ki bi se prebúdil, da bi se te držal, kajti skrnil si svoj obraz pred nami, prepústil si nas moči naše krivde. In zdaj, Gospod, si ti naš oče! Mi smo glina, ti si naš upodabljavec, vsi smo delo tvojih rok.

Drugo berilo

1 Korinčanom 1,3-9

Bratje in sestre, milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa. Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za Božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu, kajti v njem ste vsestransko obogateli v vsej besedi in v vsem spoznanju. Pričevanje o Kristusu se je namreč med vami utrdílo, tako da vi, ki pričakujete razodetje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ne pogrešate nobenega daru milosti. On vas bo tudi do konca utrdil, da boste brez krivde na dan našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.

Evangelij

Marko 13,24-37

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: "V tistih dneh, po tisti véliki stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajála svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majále. Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na

oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba. Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že mužévná in poganja liste, veste, da je poletje blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati. Resnično. povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle. Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče. Pazíte in čujte, ker ne veste, kdaj pride čas! Tako bo kakor s človekom, ki je zapústil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izróčil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naróčil, naj čuje. Čujte torej, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori – da vas ne najde spečih, če pride nenadoma. Kar pravim vam, pravim vsem: Čujte!"

V premišljanje

"Odpri vendar nebo in pridi dol!" v tem hrepenečem in upanja polnem klicu iz prvega berila odzvanja Izraelovo priznanje lastne krivde in nezvestobe. Šele po uvidenju lastnega poraza, z izkušnjo navidezne oddaljenosti Boga, s poslovitvijo od tradicionalnih predstav o Bogu, pogreznjenih v pozabo z razdejanjem Jeruzalema in z notranjim razpustom lahko izraelsko ljudstvo znova najde svojo identiteto in se osvobodi za izkušanje novega.

"Odpri vendar nebo in pridi dol!" Izraelove izkušnje tudi nam danes niso tuje. Če se ob začetku adventa uglasimo s tem Izraelovim klicem, tedaj v vednosti in izkušnji, da nam je Božje kraljestvo in njegovo odrešenje po eni strani sicer že darovano, sami pa smo še vedno znotraj človeškega napetostnega polja med že in še ne. Kristjani smo ljudje vmesnega časa. Na eni strani imamo gotovost in Božje zagotovilo brezpogojne zvestobe in odrešitve. To, kar nam je Bog po Jezusu in v njem podaril, tega ni mogoče več zbrisati s sveta. In vendar še nismo na cilju. Toliko tega v našem življenju je mogoče razbiti, je polno greha in v črepinjah, toliko tega še ni uspelo...

Advent nam govori o vsem tem hkrati: o tistem Bogu, ki nam je v Jezusu Kristusu že prišel naproti nepredstavljivo blizu, o tistem Bogu, ki je na poti življenja že med nami, in o tistem Bogu, ki bo znova prišel v trenutku polnosti časov. Spominjanje na preteklost nas lahko pri tem krepí in podpira, da smo lahko v sedanjosti v zaupanju in odgovornosti na svoji poti proti tisti prihodnosti, v kateri bo Bog izpolnil vse naše sanje.

Naša življenjska pot je sicer usmerjena v prihodnost, a to je prihodnost zunaj našega čuta za prostor in čas. V katero "prihodnost" predstavljamo svoje kretnice, do določamo tu in zdaj. Dokončni Kristusov prihod, njegov "advent" ni tako zelo vprašanje o določenem trenutku Kristusovega prihoda, ("na večer ali opolnoči, ob petelinovem petju ali šele zjutraj"), temveč bolj vprašanje o tem, katere osnove jemljemo spríčo tega prihoda, ki ga naj čakamo za svoje življenje. "Bodite budni" – s to besedo izraža Jezus opozorilo, naj se zavedamo svoje odgovornosti za ta čas in naj prepoznamo dokončni pomen vsakega trenutka, ki je dodeljen naši celotni življenjski zgodbi. "Bodite budni – bodite pazljivi, da svojega življenja ne prespite", bi tudi lahko rekli. Vsaka ura našega življenja prinaša s seboj svoj izziv, da sprejemamo odločitve. Sprejemajmo jih skrbno, saj s tem postavljamo kretnice, ali nam bodo v obsodbo ali v blagoslov, pri tem pa ne pozabimo, da se usmerjamo v prihodnost, ki je navsezadnje nerazpoložljiva in onkraj vseh človeških načrtov. Biti buden pomeni, da zaznavamo to napetostno polje in ga vzdržimo – da odgovorno načrtujemo svoje življenje in ga urejamo, pa hkrati ostajamo notranje svobodni. Advent je vsako leto vračajoče se spominjanje, po katerem tako puščamo Bogu, da "prihaja" v naše življenje.